

ками і апаратними засобами, або воліє використовувати свій час і матеріальні ресурси на розробку нової технології або вдосконалення наявної. Крім того, при здійсненні передачі технологій багато з них знаходять несподівані області застосування (деякі області можуть навіть не братися розробником до розгляду). Тому особливо важливу роль у процесі передачі технологій грають спеціалізовані інноваційні фірми і центри передачі технологій, що виконують функції сполучної ланки, що мають ефективну мережу формальних та неформальних зовнішніх зв'язків, базу даних нових технологій і замовників і володіють необхідним інструментарієм та кваліфікованими кадрами. Важливим завданням таких фірм є охорона інтелектуальної власності власників нових технологій і забезпечення конфіденційності в процесі передачі технологій.

Забезпечити ефективне управління проектом без використання сучасних інформаційних і комп'ютерних технологій, без автоматизації, практично неможливо. На стадії аналізу інноваційного проекту велике значення має вид інформації, що подається для аналізу. Цілий ряд фірм (Silicon Graphics, Visio Corporation та ін.) пропонують потужний набір інструментальних засобів, що дозволяють досліджувати і графічно відображати кількісні дані, що дозволяє, як самому розробнику проекту краще зрозуміти приховані і недоступні спочатку тенденції та закономірності, так і переконати потенційного інвестора в доцільності реалізації проекту [1].

Перелік посилань:

1. Федисин І. Б. *Управління інноваційними проектами : опорний конспект лекцій для студентів спеціальності 8.18010012 «Управління інноваційною діяльністю»* / І. Б. Федисин. – Тернопіль : ТНТУ імені Івана Пулюя, 2016. – 141 с.

ОЦІНКА ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Д.В. Цветков, аспірант

Національний транспортний університет, м. Київ

Оцінка інвестиційного потенціалу підприємства є одним з найважливіших етапів при розробці інвестиційного проекту для автотранспортного підприємства, який в сучасних умовах нестабільної економічної ситуації виступає в якості сильного інструменту регулювання фінансових потоків підприємства з метою забезпечення певного рівня прибутковості, стабільного розвитку і підвищення конкурентного статусу автотранспортного підприємства. Точність і надійність результатів оцінки інвестиційного потенціалу визначає ймовірність виникнення управлінської помилки в процесі прийняття рішення про включення того чи іншого проекту в інвестиційну програму автотранспортного підприємства. Співвідношення фінансових, часових, трудових витрат на виконання етапу оцінки інвестиційного потенціалу до реалізованих інвестиційних проектів відбивається на загальній ефективності інвестиційної діяльності автотранспортного підприємства. Необхідність підвищення якості управління інвестиціями і ефективності інвестиційної діяльності підприємств автотранспортної галузі в умовах нестабільної економіки країни обумовлює актуальність вдосконалення методичної бази оцінки інвестиційного потенціалу, що в свою чергу допоможе вибрати необхідний інвестиційний проект.

Оцінка ефективності проекту здійснюється з метою прийняття рішення про його реалізацію, порівняння альтернативних варіантів проектів один з одним. Виділяють основні види ефективності інвестиційного проекту автотранспортного підприємства, що класифікуються в залежності від масштабу, ефекту і типу результату від його реалізації. Дана класифікація дозволяє легко визначити, які види ефективності необхідно оцінювати для конкретного інвестиційного проекту.

На макрорівні оцінка інвестиційного потенціалу підприємства має в себе включати вплив проекту на розвиток регіону, країни, включаючи всі соціальні та екологічні аспекти. В іншому випадку, види фінансової та економічної оцінки інвестиційного потенціалу, необхідні для прийняття правильного управлінського рішення, вибираються в залежності від характеристик конкретного проекту і необхідної точності та глибини оцінки його ефективності. У разі, реалізації проектів, спрямованих на зміну технології перевезень або обсягу перевезень і споживання того чи іншого виду ресурсу, також слід розраховувати, відповідно, технологічний і ресурсний інвестиційний потенціал.

Перелік посилань:

1. Борщевський В. В. *Іноземні інвестиції як чинник регіонального розвитку* / В. В. Борщевський // *Фінанси України*. – 2003. – № 10.

2. Товстиженко О. В. *Роль іноземних інвестицій в інтенсифікації розвитку вітчизняного виробництва* / О. В. Товстиженко // *Актуальні проблеми економіки*. – 2007. – № 1. – С. 104-108.

3. Свідрак О. В. Прямі іноземні інвестиції як фактор зростання валового внутрішнього продукту країни та активізації економічного розвитку / О. В. Свідрак // Проблемы развития внешнеэкономических связей и привлечения иностранных инвестиций: региональный аспект : сб. науч. тр. – Донецк : ДонНУ. – 2014. – № 2 – С. 263-266.

4. Сидоренко М. Статистичне обґрунтування інвестиційної привабливості ВАТ / М. Сидоренко // Ekonomist. – 2000. – № 10. – С. 24-25.

5. Новикова І. В. Залучення інвестиційних ресурсів до інноваційної сфери України / І. В. Новикова // Проблеми науки. – 2001. – № 3. – С. 24-28.

СУЧАСНА ПРАКТИКА УПРАВЛІННЯ МІЖНАРОДНИМИ ІНВЕСТИЦІЙНИМИ ПРОЕКТАМИ

Л.О. Чернишова, к.е.н., доцент

Харківський державний університет харчування та торгівлі

Використання теорії та практики міжнародного управління інвестиційними проектами на сучасному етапі розвитку вітчизняної економіки потребує нових підходів та методології, що обумовлено членством України у СОТ і дедалі зростаючою інтенсивністю процесу глобалізації світогосподарських зв'язків. Відсутність у практиці українських підприємств сучасних комплексних проектних програм, слабкий рівень використання наукових розробок у сфері міжнародного проектного менеджменту робить їх більш вразливими у конкурентному середовищі. Це й обумовлює необхідність більш системного дослідження сучасної практики управління міжнародними інвестиційними проектами як інтегрованою системою.

Поглиблений системний аналіз теоретико-методологічних підходів до трактування поняття «управління міжнародним інвестиційним проектом» дає можливість визначити його як управлінську діяльність, реалізовану за допомогою функцій планування, організації, контролю суб'єктами різних країн та спрямовану на досягнення максимально можливої ефективності при заданих обмеженнях щодо часу, ресурсів і якості кінцевого результату.

Вважається, що перший досвід формулювання та узагальнення методів досягнення бізнесцілей на основі реалізації спеціальних проектів припадає на 30-ті роки минулого століття, коли реалізація масштабних завдань, спрямованих на відновлення національної економіки США (наприклад, в авіаційній галузі – USAirCorporation, нафтогазовій – у відомій фірмі Exxon) потребувала інноваційних, на той час, методів організації та управління масштабними проектами. Проектний підхід до реалізації унікальних і складних завдань також знайшов застосування у сфері науково-дослідних робіт та інноваційної діяльності, особливо у воєнно-промисловій галузі. Основні принципи управління проектами сформувалися у часи Другої світової війни. Ці принципи, за ініціативи німецького економіста Роланда В. Гутча, якого вважають засновником теорії управління проектами, у 50-ті роки минулого століття були остаточно сформульовані та прийняті у якості стандарту першою міжнародною асоціацією управління проектами.

На сучасному етапі еволюції виділяють два підходи управління міжнародними інвестиційними проектами – західний (американський та європейський) та східний.

Для американського стилю управління характерні концепція «виробничої демократії» та метод «соціотехнічного планування», а також терміновість планування (понад 10 років). Стиль управління характеризується такими особливостями, як орієнтацією на індивіда, а не на групу; системою індивідуального заохочення; домінуванням матеріальної мотивації над моральною; жорсткою системою субординації. До загальних рис європейського управління належать висока дисципліна, далекоглядність, довготермінова стратегія функціонування, надмірна увага до підвищення ефективності виробництва й одночасного скорочення відповідних витрат; значні видатки на НДДКР; соціально орієнтована система управління тощо. Одними з найяскравіших представників європейського стилю управління з уже усталеними національними моделями та концепціями міжнародного управління можна вважати Німеччину, Англію та Швецію.

Східному стилю притаманні чітка централізація управління, колективізм, існування «гуртків якості» та «груп нуль дефектів», позитивний найм, високий ступінь соціального страхування, ефективна система заробітної плати у співвідношенні з трудовою кваліфікацією тощо. Представником східного стилю міжнародного управління, в свою чергу, можна вважати Японію, яка має найдавнішу школу менеджменту, усталені моделі управління та традиції, що досить глибоко вкорінені в усіх сферах діяльності цієї країни.